

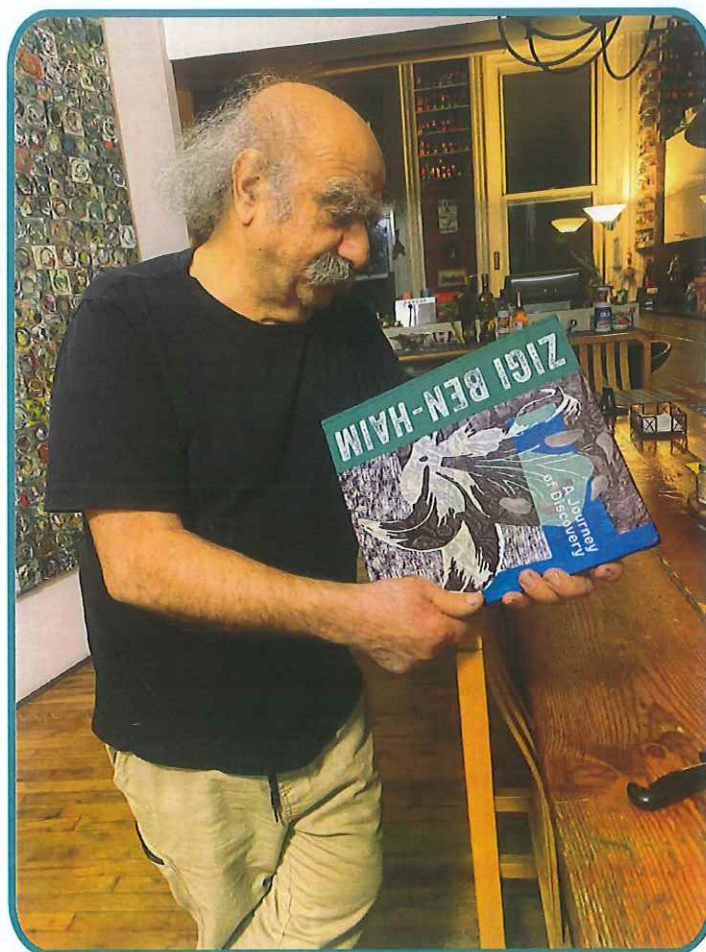
[Subscribe](#)[Past Issues](#)[Translate ▼](#)[View this email in your browser](#)

Hot Off The Press!

Zigi Ben-Haim: My Journey of Discovery

Dear Friends,

I am thrilled to announce the publication of my first book, *Zigi Ben-Haim: A Journey of Discovery*, a monograph celebrating 50 years of my life's work.

Many of you will find pieces within these pages that you recognize — artworks you own, works you've included in curated exhibitions or articles, some you saw before, or pieces

[Subscribe](#)[Past Issues](#)[Translate ▼](#)

with others.

I would like to thank Hirmer Publishers, editors Charlotta Kotik, Marc Scheps, Gideon Ofrat, and Emireth Herrera Valdés, graphic designer Melissa Leone, and creative concept designer Henk van Assen, who made this journey a fulfilling learning experience — special thanks to our friend Mirale and her significant support. Above all, I want to express my deepest gratitude to each of you. You have enriched my life in countless ways, and for that, I am truly thankful.

Best of all, I'm still here to create more...

I'm looking forward to hearing your thoughts. With best wishes to a peaceful world!

— Zigi

You Can Order Your Copy Here:

****AVAILABLE NOW**** (ships from Germany to all countries): Hirmer Publishers

For Pre-Order in the USA: University of Chicago Press

For Pre-Order on Amazon: <https://a.co/d/eGULf3H>

In German Bookstore: [Bücherbogen am Savignyplatz](#)

Copyright © 2024 Zigi Ben-Haim Studio, All rights reserved.

Studio in SoHo, NYC

Want to change how you receive these emails?
You can [update your preferences](#) or [unsubscribe from this list](#).

ידיעות אמריקה תרבות תרבות

[תרבות](#) [אירועים](#) [במה](#) [אמנות](#) [מסעדות](#) [תיירות ופנאי](#)

קרי רובינשטיין פורסם: 31.08.18 , 05:04

שתף בפייסבוק

הדפסה

שלח כתבה

תגובה לכתבה

תגובה לכתבה

את הזכות להיות הראשון שחוגג יצירה על מדרכות ברודווי בסוהו הוא הרוויח, כנראה, בעקבות היכרותו המעמיקה עם השכונה. "אני גר בסוהו כבר הרבה שנים ומאז ומתמיד הציק לבו שאין מספיק פנים כאן. פשוט אין ירוק. העבודה שלי, בכל יצירה שאני עושה, קשורה בסביבה. רציתי גסל שיראה שבאזור זה צריך להעריך ולכבד את הירוק. כשעמדתי מול הוועדה, אמרתי להם שירוק יש רק בבנקים. הרעיון היה ליצור "גנטלמן" שמחזיק עלה ירוק, שהוא אייקון מרכזי בכל עבודה שלי. הוא מסמל טבע, דבר שניתן לנו ולא ניתן לשנות. לבנה זה מה שאנחנו יצרנו וזו הסימבוליקה וכדי להתקיים עלינו לכבד את שני אלו ביחד. הסתברתי להם שאני באיבא את העלה הזה לעיר, כי הוא מייצג את הטבע, את הירוק ואת שיתוף וההגשמה שלו לכל מי שירוד מתחת האוטובוס הסמוכה מסמלת את ההערכה שלו ליצירה הזו".

זיגי, הג'נטלמן והטבע בשמי ברודוויי.

לאורך השנה האחרונה זיגי זוכה למחמאות והצעות נוספות. "פיסול רחוב הוא אחד הדברים החשובים בקריירה של אמן. אני מוזמן לגלריות, מגיע למדינות אחרות כמו צרפת או ברצלונה, וגם ישראל כדי לפסל גם להם פסלי רחוב. העליתי גם פסלים מיוחדים בהזמנה במרכז נאס"א ובכניסה לאו"ם. דבר כזה מעלה את תשומת הלב למקום אחר".

הוא הגיע לכאן בשנות השבעים. נחת בניו יורק והתאהב. אבל הדרך, לא הייתה פשוטה. לישראל הוא עלה כשהיה בן 5 מעיראק. "לצערנו לא יכולנו לעלות במסגרת עליה והדרך הייתה קשה מאוד. היינו צריכים לברוח באישון לילה, אחרי שחפרנו מנהרה מתוך החצר שלנו. משם"הוא מספר ומתאר זכרונות שנותרו עוד מאז, "התגנבנו לרכב שלקח אותנו למבריה. אני זוכר שהשארנו הכל בבית, אפילו את האוכל כדי שהעוזרת לא תבחין שעזבנו.

"המבריה היה נהג אוטובוס שלקח שיעים להתפלל על קבר בגבול איראן-עיראק. אמרו לנו להתחפש כערבים. רק הנהג ידע מי אנחנו והשאר היו שיעים שעוצרים 5 פעמים ביום ומתפללים. היינו צריכים לעשות את עצמנו כמוהם ולנהוג כמותם. לו היו יודעים שאנחנו יהודים, את יודעת מה היה קורה. באירן עצרו את אבא שלי, עד היום אני לא יודע מה קרה שם, הוא לא דיבר על זה מעולם ורק אחרי שנה קשה מאוד הצלחנו להגיע לישראל.

"זו הייתה טראומה קשה להורים", הוא נזכר. "זו תרבות אחרת. היה קשה להם לעבור מתרבות מזרחית לתרבות מערבית וקשה להסתגל, הכל היה אחרת. הורי בעיראק הלבשו אותנו כמו נסיכים ובישראל חזרנו עם חול בנעליים. על זהמבוססת האמנות שלי, מתוכה משתקף העבר שלי, שלנו".

בן חיים היה אמן כנראה מאז ומתמיד. הוא זוכר את הצירים, את האהבה לבנות דברים, אבל אז זה ממש לא היה חלום. "ציור, יצירה, נחשבו אז למשהו של ילדים. רק כשכבר היתי בתיכון ובצבא, הבנתי שאני הולך לעסוק באמנות. לא ידעתי מה אני רוצה לעשות כי זו בתחילה לא נראתה לי אופציה".

אחרי שירות צבאי קרבי ביותר בסיירת שקד המיתולוגית, היה זיגי לראשון שזכה למלגת לימודים מלאה כבר משנת הלימודים הראשונה ויצא ללמוד בקליפורניה. זאת, על אף הקושי המשפחתי. "תביני, אז להיות אמן לא היה מקצוע שנראה היה שאפשר להרוויח ממנו ודאגו לי. היום יש כבר תודעה אחרת. כל הסביבה כשאתה סיפרת שאתה עוסק באמנות אמרו יופי וממה אתה מתפרנס? אבל זה היה בתוכי. היום אני מבין שכל אחד צריך להאמין בעצמו ולחיות למען עצמו".

אחרי שסיים את המאסטר שלו הגיע לבניו יורק ומכאן, הוא אומר "ידעתי שאני לא חוזר. עולם האמנות כאן תסס והרגשתי שאני מקבל כאן את עצמי מחדש".

זיגי מחובר למקום. לכל מקום שבו הוא שוכן. כשבסוהו היו מתפרות שזרקו ניירות דיגום. הוא מיהר לאסוף אותם, לתפור אותן ולהציג אותןכעבודה על השכבות השונות של חיו. כשהוא נדרש לצייר, קנבס הוא לא אופציה. הוא מאתר תייל, אלומניום, יוטה או תבליטים ומתחיל משם.

את העבודות של זיגי אפשר לאתר בגלריות שונות בעיר, ברחובות ברצלונה, ברלין ואפילו חולון ואפשר גם לבקר את הסטודיו שלו כאן, בסוהו כמובן.

[מצאתם טעות בכתבה? כתבו לנו](#)